

Unutar glave

Zidovi su prekriveni plakatima, dječjim radovima, nisu mogli sakriti nered koji je vladao razredom. Dvije djevojke glasno raspravljaju o nekoj pjesmi, dečki jure učionicom bacajući papirnate avione. Ja stojim pred vratima kao ukopana. Još razmišljam kamo sjesti. Misli su mi glasne, odjekuju u mojoj glavi. *Kamo sjesti? Ako sjednem u prvu klupu, hoće li me učiteljica stalno prozivati pred ploču? Sigurno hoće, a ja vjerojatno neću znati odgovor ni na jedno pitanje. Neću sjesti ni u zadnju klupu gdje će ljudi misliti da se skrivam i...*

„Nora?!“ jedva sam čula kako učiteljica zove moje ime.

Želim se vratiti u stvarnost, ali glas u mojoj glavi nadglašava učiteljičine riječi. *Hoće li me kazniti? Napisati bilješku? Vjerojatno jedinicu, te će me zamrziti i više nikada neću dobiti dobru ocjenu... A tek sam došla.*

Učiteljica nastavlja pričati, ne slušam je. Oči su mi zaslijepljene žarkim bojama učionice i osuđujućih pogleda učenika. Molim se Bogu da ne primjećuju kako se znojim i kako mi se stisnute šake tresu. Želim propasti u zemlju, više nikada ne vidjeti sunce. Pokušavam se sabrati i odgovoriti učiteljici. Umjesto toga bježim do prazne klupe kraj prozora. Učiteljica je odlučila ignorirati što se sada dogodilo pa krene sa satom. Sjena sačinjena od mojih misli već se počela formirati kraj mene, nevidljiva i nečujna drugima. Šapće mi u uho.

„Nora, znojiš se!“

„Nora, svi te gledaju!“

Njegov je glas visok, nervozan. Noga mi tiho lupka po podu. Pokušavam ga ignorirati, utišati njegov glas, slušati učiteljicu, ali koliko se god ja trudila, svaka mi se njegova riječ urezuje u pamćenje. Kao da odjekuje. Sat primiće kraju. Neka se djeca u zadnjoj klupi smiju.

„Znaš da se smiju tebi, zar ne?“ nastavlja on. „I ruka ti se trese. Vjerojatno su to primijetili.“

„Šuti!“ pomislim trenutak prije zvona.

Cijeli razred izlazi na odmor u školski hodnik. I drugi razredi odlaze na odmor. Prije no što mi je itko uspio prići, otišla sam u kut hodnika i sklopčala se na podu. Na hodniku je mnogo ljudi, jako mnogo ljudi. Srce mi je počelo ubrzavati. Imam osjećaj da me svi gledaju. Da me svi osuđuju. On je i dalje tu.

„Svi te gledaju“, počne on.

Leona Klarić

„Vjerojatno su svi već čuli priču o curi koja ne zna pričati.“

„Oni te svi mrze, nikada nećeš naći prijatelje.“

„Bilo bi bolje kad bi bila nevidljiva.“

Srce mi već opasno brzo kuca. Znojim se i tresem, a on je sve glasniji, ne prestaje. Zbog njega mi je u kostima osjećaj sramote, straha, bespomoćnosti, osjećaj da koliko se god ja trudila, ne smijem biti ja. Nisam dovoljno dobra. Netko poput mene nikada neće naći prave prijatelje, već samo ljude koji će me potajno ili otvoreno mrziti koliko i ja mrzim sebe. Stavljam ruku na prsa, Stišćem majicu. Možda je on u pravu, bolje je ako sam nevidljiva.

„Ti si čudna i nitko, ali nitko nikada neće htjeti biti tvoj prijatelj!“

„Šuti!“ rekla sam očajno pokušavajući usporiti disanje.

On nije stvaran, on nije stvaran, on nije stvaran. Ponavljam u svojoj glavi kao što mi je liječnik rekao. Disanje mi usporava, a on je sve tiši. Ne nestaje, ali je tiši. Podsjećam se da je sve okej. Da smijem biti u kaosu, da smijem biti ja.

On mi više nije toliko važan. Znam da taj mir ne traje vječno, no opet osjećam tlo pod nogama. Više nisam u svojoj glavi i opet dišem. Misli su mi tihe kao i on.